

15 MEI 1925

No. 10

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Kiest u heden wien gij dienen zult, *** maar aangaande mij, en mijn
huis, wij zullen den Heere dienen!

Jozua 24: 15.

TOESPRAAK GEHOUDEN DOOR JAMES E. TALMAGE. OP 19 MAART 1925 TE ROTTERDAM.

Het is een zeer groote vreugde voor mij met u, mijn vrienden, te Rotterdam te kunnen vergaderen. Ik wilde dat ik tot u in een taal kon spreken die gij het beste kunt verstaan; maar ten slotte bestaat die taal slechts uit woorden net zooals de taal die ik spreek, en zoo zijn de talen, die al de menschen spreken, waarvan de woorden vaak misverstaan worden, maar indien het voor mij mogelijk is de taal van het hart te spreken, zal ik niet misverstaan worden. Het is altijd een groote tevredenstelling voor mij de Heiligen der Laatste Dagen te ontmoeten, en het maakt ten laatste weinig verschil uit, welke taal we spreken; want Heiligen der Laatste Dagen kunnen elkander verstaan. In zekere mate spreken zij dezelfde taal; want zij behooren aan dezelfde familie en zijn dicht aan elkaar gebonden.

Onze vergadering hedenavond is van godsdienstigen aard; en daarom is het in de houding van aanbiddingssamenkomst. In al onze handelingen aanbidden wij God en we spreken van godsdienstoefeningen als aanbidding. Ons Engelsch woord „worship” (aanbidding) vertelt ons een interessante geschiedenis. Het bedoelt eigenlijk „worthy-ship” (in staat van aanbidding), en voert het idee, dat indien we op de juiste wijze aanbidden, wij een begrip van de waardigheid van het wezen moeten hebben dat wij aanbidden. Daarom moeten we iets van God afweten indien we Hem op intelligente wijze willen aanbidden: en wij kunnen niets van Hem afweten, uitgezonderd als Hij Zich aan ons openbaart.

De mensch is nimmer ver gevorderd God te vinden door wetenschappelijke ontdekkingen; en toch is God bereid Zichzelf bekend te maken aan allen, die Hem willen kennen. Zij, die in den Heiligen Bijbel gelooven, weten dat God tot Adam sprak en dat Adam wist wat soort van wezen God was. Hij wist dat God een wezen was, naar wiens beeld hij, de man, geschapen was. Adam onderwees zijn kinderen daarin; en als het menschedom zich op de aarde vermenigvuldigde, geloofden velen in de leeringen van hun patriarchalen vader en vereerden den waren en levenden God. Maar Satan kwam onder de menschen en trachtte hen op te dringen niet in den waren en levenden God te gelooven, zeggende dat zulk een wezen niet bestond; en als het volk liever in Satan geloofde dan in God, verloren zij de kennis van God en vervielen in een staat van onwetendheid en duisternis.

Dan begonnen zij goden van henzelven te verzinnen, en sedert dien tijd verrees de afschuwelijke afgoderij. Aan hunzelven overgelaten, hadden de menschen vreemde denkbeelden van wat soort wezen God was. Sommigen keken op naar de Zon in den hemel en dachten in dat verheerlijkte stelsel volmaaktheid te vinden; en zoo aanbaden zij de Zon op hun manier en dit was het begin van de secte, genaamd Zon-aanbidders. Anderen dachten in de Maan, die in den nacht licht geeft, datgene te vinden dat hoog geacht moest worden, en zoodoende verrees een vereering van Maan-aanbidders. Anderen knielden bij den kant van stroomend water en vereerden het, denkende dat zij in stroomend water het soort van volmaaktheid zagen. Weer anderen vereerden de vlam en offerden hun bewondering aan het vuur; en nog anderen maakten beelden van hout of steen, of ijzer, brons, goud of zilver; en voor deze beelden bogen zij en offerden aanbedding. Zij hadden alle kennis van den waren en levenden God verloren. In dien staat van duisternis werden de menschen ruw en wreed. Zij werden kwaadaardig en laag. In de taal der Schriften werden zij vleesche-lijk, hebzuchtig en duivelsch. Zoo is de mensch als hij zonder de kennis van God aan zichzelf overgelaten is.

Wreedheid nam toe op de aarde en de Schepper gebood dat het verlaagde geslacht vernietigd zou worden. Maar nochtans in die vroegere dagen der geschiedenis, noch sedert dien tijd, heeft God eenig groot onheil op de menschen doen komen zonder hen een waarschuwing of een middel van ontvluchting te geven. Dus Hij liet een profeet onder hen opstaan, onder dit booze volk, en gebood Zijn profeet tot het volk te prediken. Opdat Noach zijn werk doeltreffend zou doen, openbaarde de Heere Zich aan hem; en Noach predikte aan het volk en verklaarde hen wat soort wezen God was. Niettemin waren er weinigen, die hem geloofden. Het grootste deel van het volk keerde zich van hem en verloochende zijn leeringen.

Toen maakte Noach bekend zooals hem geboden werd te doen, dat tenzij de menschen zich bekeerden, de vloed op hen zou komen. De vloed kwam, omdat de menschen zich niet wilden bekeeren; en slechts Noach met weinigen van zijn eigen gezin die hem geloofden, bleven bespaard.

Na dezen grooten zondvloed leefden de menschen voor een tijd rechtvaardig. Zij wisten wat soort wezen God was en zij aanbaden Hem in allen eenvoud en waarheid; maar als zij toenamen op de oppervlakte der aarde, gingen zij hun verschillende wegen en Satan kwam weder onder hen en trachtte het ongeloof in de leeringen van hun grooten vader, Noach, in te werken. Wederom verviel het volk in boosheid; en wederom verloren zij de kennis van den waren en levenden God; wederom keerden zij naar de Zon en de Maan, het stroomend water en het vuur. Weer eens werkten zij met hamer en beitel om zich goden van hout of steen uit te houden; en de aarde werd weder bevuurd door de afgoderij van haar volk. De Heere zond andere profeten. Hij riep een rechtvaardig man, die trouw aan zijn kennis van God was, wiens naam Abram heette. Abram's vader was een afgodendienaar, maar God openbaarde Zich aan Abram en maakte een verbond met dien profeet; en als een teeken en zegel van het verbond dat Hij maakte, veranderde Hij den naam van den man van Abram tot Abraham. Abraham bedoelt „de vader van een menigte van naties”, en de naam bevatte in gedeelte het verbond dat God met hem maakte, dat indien hij en zijn nageslacht trouw aan hun God zouden blijven, zij zoo talrijk als het zand der zee of als de sterren aan den hemel zouden worden. Dat verbond werd bevestigd met Abraham's zoon, Izak, en met Izak's zoon, Jakob. Jakob werd de vader der twaalf stammen van Israël en zijn eigen naam werd veranderd van Jakob tot Israël. Israël is een eere-titel en de Heere nam de kinderen van Israël als Zijn eigen, als Zijn verbondsvolk.

Er was geen ander volk op de oppervlakte der aarde te dien dage, dat een levenden God aanbad. Al het overige der wereld was afgodisch; en Israël, het volk van Israël, vergat soms zijn God, vergat den God die hen met manna gevoed had in de wildernis; die hun veldslagen gevochten had en hun vijanden onderdrukte; en na verloop van tijd hadden velen de kennis van God verloren. Maar de Heere openbaarde Zich, God openbaarde Zich van tijd tot tijd aan Zijn profeten. Mozes wist wat soort van wezen God was en hij verklaarde die waarheid aan de kinderen van Israël. Jesaja, Jeremia, Ezechiël, Daniël en Maleachi, zij allen wisten wat soort van wezen God was; en zij verklaarden de waarheid tot het volk; maar velen weigerden te gelooven. Toen kwam Johannes de Dooper, de stem van een roepende, in de woestijn: „Bereidt den weg des Heeren, maakt Zijne paden recht!”

Na dien voorlooper kwam de Heere Jezus Christus in het vleesch, bewerende dat Hij het evenbeeld van den Vader was.

Herinnert gij u niet toen Filippus op zekeren keer aan Jezus vroeg, hem en den anderen den Vader te toonen. Hij antwoordde hem met zielbewogen bedroefdheid: „Ben Ik zoo langen tijd met ulieden, en hebt gij mij niet gekend, Filippus? Die mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: toon ons den Vader?“ Hebben de Apostelen later niet verteld dat Christus het uitgedrukte beeld Zijns Vaders is? Jezus leerde niet dat Zijn Vader een onbegrijpelijk wezen was zonder deelen, een vormeloos iets, dat alle ruimte omsluit, dat middelpunt noch grenzen heeft; maar Hij leerde dat de Eeuwige Vader een persoonlijkheid was, één die kon spreken, hooren en voelen, en dat Hijzelf Zijn Zoon was, die met Zijn Vader in alle bijzonderheden overeenkwam. Er waren sommigen die Hem geloofden. De Apostelen van ouds leerden wat soort van wezen God was. Zij wisten van persoonlijke ervaring wat soort van wezen de Zoon Jezus Christus was; en zij wisten van Hem dat de Vader gelijk Hem was. Dat is een eenvoudige leer, een die een kind zelfs kan verstaan, indien het probeeren wil; maar het is te eenvoudig voor degenen, die mysteries liefhebben en velen en menige groote waarheden zijn verworpen geworden, omdat zij te eenvoudig waren.

Wij Heiligen der Laatste Dagen zijn naïef, kinderlijk, maar ik hoop niet kinderachtig; kinderlijk genoeg de Schriften te gelooven zooals zij geschreven zijn; en we gelooven niet dat we geleerde theologen noodig hebben om ons te vertellen wat de Schriften bedoelen; alhoewel het ons verheugt kennis te ontvangen die theologen ons gegeven hebben. Wij gelooven in de Schriften te lezen, ze voor onszelfen te lezen, en den Heere biddende vragen ons te leiden als we lezen, zoodat we ze beter mogen verstaan.

Nadat al de Apostelen van ouds één voor één gedood waren, behalve één, begon het volk hun kennis van God weder te verliezen; want met niemand daar, die in staat was hen op de hoogte te stellen, dwaalde het volk in een staat van theorie en verbeelding. Zij verloren wederom de kennis van wat soort van wezen God was; en zelfs onze jongens en meisjes lezen nu op school de geschiedenis van die donkere eeuwen. Aan die geschiedenis zien we duidelijk, dat de mensch zonder een kennis van God geen vooruitgang kan maken. Een kennis van God is noodzakelijk voor vordering. Men leerde gedurende die periode van duisternis, dat God een wezen was zonder lichaamsdeelen of gevoelens. Nu, het is waar, dat iets dat geen deelen heeft, niet kan bestaan, omdat, als er geen deelen zijn, er geen geheel is; en wat soort van wezen kan God zijn, dat niet bestaat? Ik beken, dat mijn verstand te zwak is zulke ideeën te begrijpen, maar er was en is een God van kennis, gevoelens en van Liefde en kracht, die trots het feit dat de menschen Hem verloochenen, voorzorgsmaatregelen gemaakt had voor de herstelling van die zaligmakende kennis. Hij heeft wederom mannen gezonden, die Hij geïnspireerd heeft het werk tot

stand te brengen, zooals hij hen zond te doen. Maarten Luther was een van die van God gezonden, een dienstknecht van God, en hij deed zijn werk goed, de gedachten der menschen voor te bereiden voor het grootere licht dat komen zou. Hij kon niet verder gaan dan de omstandigheden van dien tijd wilden toelaten, noch was hij geschikt of in staat verder te gaan; maar hij, gelijk Melanethon, Huss, Wycliffe en anderen van dien tijd, deden veel om de banden los te maken, die de gedachten der menschen gebonden hadden; en o, er waren vele dingen, die plaats moesten vinden in de voorbereiding voor de groote herstelling. Menschen kwamen van andere landen naar Holland, en Holland was voor een tijd een toevluchtsoord voor de vervolgd en verdrukten. Hier in uw klein land vestigden de afgescheidenen zich; en zij met anderen kruisten den oceaen naar het westen, naar een land gaande waar zij God konden aanbidden volgens hun eigen ideeën. Zij gingen om de vervolging te ontkomen, die zij hier in Europa hadden moeten dulden. De belofte was door de profeten van ouds gemaakt, dat in het laatst der dagen het Evangelie wederom op de aarde hersteld zou worden; dat een kennis van God wederom in de harten der menschen zou geplant worden; en nu kunnen wij zien dat al de gebeurtenissen der geschiedenis voorbereidend waren voor die gebeurtenis. De wereld was geheel en al afgedwaald, zelfs zooals de profeten en apostelen van ouds het voorspeld hadden. Vele groote mannen hebben het feit van dien afval verklaard. De Kerk van Engeland heeft het gedaan in haar boek, genaamd het boek van Kerkelijke tekstverklaringen. In een gedeelte, wijzende op de gevaren van afgoderij, geschreven en uitgegeven in de zestiende eeuw en dat nog steeds in de kerken gebruikt wordt, wordt verklaard, dat het geheele menschdom afgodisch was geworden, en dat het gedaan werd vóór meer dan 800 jaren vóór den tijd dat het boek geschreven was, in de zestiende eeuw.

Vorbereidingen werden gemaakt voor de herstelling van de kennis van God, en die herstelling kwam in het jaar 1820. Het was in het voorjaar, in een antwoord op gebed. Joseph Smith ontving die kennis; en hij maakte een plechtige verklaring dat de Eeuwige Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, twee verheerlijkte wezens, aan hem verschenen zijn, en hebben zich aan hem bekend gemaakt, zoodat hij wist wat soort van wezens zij waren. Na een periode van goed elfhonderd jaren, waarin het menschdom gedurende dien tijd in een staat van domme afgoderij was gevallen, werd er wederom een kennis van den waren en levenden God aan den mensch gegeven.

Nu, we hooren vaak van verschillende dispensaties onder de menschen, en we hooren predikanten spreken over de bedeeeling van Adam, de bedeeeling van Abraham, of die van Mozes enzoo-

voort. In elk van deze dispensaties werd door een openbaring van God getoond wat soort van wezen Hij zelf was. Sommige menschen hebben gevraagd: waarom heeft de Heere Zich niet aan een van de vele kerken van heden geopenbaard, indien het zoo noodzakelijk was dat zoo'n openbaring gegeven moest worden? Een redelijk antwoord op deze vraag is, dat Hij Zich niet openbaar maakt aan de kerken van heden, en Hij zal een goede reden gehad hebben om het zoo niet te doen; maar verder kunnen wij antwoorden en zeggen, hoe kon Hij Zich geregeld aan een kerk geopenbaard hebben die Zijn bestaan verloochende? De jongeling, die tot Hem ging in gebed, twijfelde niet aan het bestaan van een God. Hij had geen begrip van een God, die niet bestond; en de Heere antwoordde hem en openbaarde Zich aan den jongeling.

Ik weet dat menschen zullen zeggen: „Wij gelooven dat niet!” maar zal het feit omdat de menschen er niet in gelooven, een verschil aan de waarheid van de verklaring maken? Er zijn vele menschen in de wereld, die denken dat dat een genoegzaam antwoord op alle vragen is; dat wanneer zij zeggen: „Wij gelooven het niet”, een einde aan die zaak maakt. Veronderstel dat allen van ons, die hier vanavond vergaderd zijn, beweren dat wij niet gelooven dat de sterren buiten schijnen. Zou dat hen terughouden te schijnen — en daarenboven zou het niet meer dan redelijk zijn om naar buiten te gaan en te zien, vóórdat we zoo'n verklaring geven, dat zij niet schijnen?

Geen hoeveelheid van ongeloof kan een waarheid veranderen. Aan de andere zijde, een hoeveelheid van ongeloof kan een valsheid niet waar maken. Er is een tijd geweest dat ongeveer alle menschen beweerden dat de aarde vlak was, gelijk het blad van een tafel, en dat indien men verder en verder voort bleef gaan, men aan den rand zou komen en als men te ver zou gaan, er af zou kunnen vallen; maar om juist te bepalen waar men zou landen, waren zij niet in staat te zeggen. Nu, heeft een geloof van de menschen dat de aarde vlak was, de aarde vlak gemaakt? Gij weet zeer goed dat dat het feit niet zou veranderen, nietwaar? Wanneer de menschen komen en zeggen dat zij niet gelooven wat Joseph Smith verklaarde, waar is, zou ik hen heel eenvoudig antwoorden door te zeggen: „Mijn vriend, dat zal geen verschil maken aan het feit, maar wilt ge niet de moeite nemen de bewijzen eerst te onderzoeken, vóórdat ge zoo uitdrukkelijk verklaart dat de plechtige verklaring niet waar is?”

Deze Kerk draagt een plechtige getuigenis aan de wereld, dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus Zich bekend hebben gemaakt aan den mensch van dezen dag en eeuw, en dat andere hemelsche wezens tot de aarde gekomen zijn, en dus is het Evangelie wederom hersteld geworden en de macht en autoriteit van het Heilige Priesterschap zijn weder in werking op aarde. Dat was de groote herstelling, waarvan de profeten van ouds spraken. Een

tekst, die zeer vaak aangehaald is, wordt gevonden in het 14de hoofdstuk van Openbaringen, beginnende met het zesde vers tot en met het zevende: „En ik zag eenen anderen engel, vliegende in het midden des hemels, en hij had het eeuwig Evangelie om te verkondigen degenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie en geslacht en taal en volk, zeggende met eene groote stem: Vreest God, en geeft Hem heerlijkheid, want de ure Zijns oordeels is gekomen; en aanbidt Hem, die den hemel, en de aarde en de zee en de fonteinen der wateren gemaakt heeft.”

Johannes had in een visioen gezien wat in het laatst der dagen zou plaats vinden, en hij beschreef hetgeen wat toen nog toekomstig was alsof het reeds gebeurd was vóór hij het gezien had. Vele menschen hebben getracht die voorspelling uit te pluizen, en ik ben zeker dat niemand haar meening verstond, totdat zij vervuld was. Sommigen zeggen dat er geen noodzakelijkheid was voor een herstelling, omdat de menschen het Evangelie reeds hadden, maar Johannes profeteerde dat de engel het eeuwige Evangelie tot de aarde zou brengen. Indien ge degenen zou vragen, die het Evangelie reeds tevoren hadden, wat of het was, zouden zij naar den Heiligen Bijbel wijzen en zeggen dat dat het Evangelie was. Nu, ik heb de hoogste eerbied voor den Heiligen Bijbel, behalve voor sommige fouten van menschen, die ingeslopen zijn, die betrekkelijk gering zijn. Het is in waarheid het woord van God, maar de Bijbel is een boek, een compilatie van boeken, en denkt gij dat het Evangelie niets anders dan een boek is? Gij kunt boeken koopen voor geld, niet waar? Kunt gij het Evangelie van Jezus Christus voor geld koopen, in den zin het Evangelie voor uzelf in bezit te hebben? Ten hoogste is de Bijbel slechts een verslag en niet het Evangelie zelf. De kennis van hetgeen in een boek geschreven is, zal ons geen autoriteit geven, is het wel? Denkt gij, dat indien ge een boek koopt, dat al de plichten van de rechters van uw land voorschrijft, en ge van deze plichten een studie maakt, zoodat ge al de plichten weet die een rechter betaamt, dat die kennis u een rechter zou maken? Er is iets meer aangaande de macht van een rechter dan alleen een verslag in een boek. Zou dat inderdaad geen wonderlijk boek zijn, dat men slechts door het bezit ervan het recht had te doen wat er in geschreven stond?

Er wordt bijvoorbeeld veel in den Heiligen Bijbel gezegd aangaande den doop. Wij hebben het verslag van den Heere Jezus Christus, waar Hij aan Nicodemus vertelt dat de doop noodzakelijk is. Wij hebben hier een verslag, nu, herinner, het is niets meer dan een verslag van den Heere Jezus Christus, waarin Hij Zijn apostelen opdracht geeft, en hen vertelt de wereld in te gaan om het Evangelie te prediken aan alle creaturen, en verzekerde dat allen, die geloofd zullen hebben en gedoopt zullen zijn, zalig zouden worden..... maar geeft die kennis en al de andere kennis aan-

gaande den doop die hier geschreven is, aan u, of mij, of iemand anders het recht menschen te doopen?

Het Evangelie dan dat gebracht zou worden door dien engel uit den hemel, was iets meer dan een boek. In Leer en Verbonden, afd. 13, hebben we een verslag van de gebeurtenis, dat op 15 Mei 1829 een hemelsche boodschapper aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, zijn metgezel in de bediening, verschenen is. Die engel verklaarde hetzelfde wezen te zijn, dat bekend was als Johannes de Dooper in de dagen van ouds, en toonde de orde en stelsel, waaronder autoriteit in den hemel bestaan had. Hij verklaarde dat hij door Petrus, Jakobus en Johannes, de drie presideerende apostelen, gezonden was; en deze bezoeker, Johannes de Dooper, een opgestaan wezen zijnde, die zijn lichaam van vleesch en been bezat, dat van den dood verreezen was, legde zijn handen op deze twee sterfelijke mannen en gaf hen autoriteit om te doopen, deze woorden gebruikende: „Aan u, mijne mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het Evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden. „Is er niet iets meer in dat dan slechts een enkel boek? Aan u mijne mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op. Daar is iets, naar ik het opneem, in den aard van een herstelling. Dat is de macht en de autoriteit van het eeuwige Priesterschap. Het Priesterschap is de macht en de autoriteit om in den naam van God te handelen; en die autoriteit en macht werd van den hemel in overeenstemming met de voorspellingen van den Openbaarder vanouds hersteld.

Menschen mogen wederom zeggen dat zij niet gelooven, en het antwoord is wederom dat ongelooft het feit niet zal veranderen. Later maakten de Apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, zich bekend aan Joseph Smith en Oliver Cowdery, legden de handen op de hoofden van deze sterfelijke mannen en verordeneerden hen tot het Heilige Apostelschap, zelfs zooals Jezus Christus Zelf Zijn Apostelen te Zijner tijd verordeneerde. Dus als menschen verordeneerd waren, verordeneerden zij anderen, en zodoende is de autoriteit op de aarde gebleven.

Dit is de boodschap, die we aan de wereld te geven hebben. Het is een boodschap van goede tijding en groote vreugde. Het is een uitnodiging om te komen en van de zegeningen te genieten terwijl er nog tijd is. Aan u, mijne geliefde broeders en zusters, die alreeds het Evangelie aangenomen hebt, zeg ik in alle liefde en vriendschap, laat ons zóó leven, dat we waardig zullen zijn voor de vergeving van zonden, die we ontvangen hebben. Laat ons onszelven zóó gedragen, dat we die vergeving niet verbeuren en verliezen, door wederom in zonden te vallen. En tot u, mijne

(Wordt vervolgd op blz. 164.)

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: A. SIEVERTS

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andante BY KERN.

Dolce p

AVONDMAALVERS VOOR JUNI 1925.

Voor ons vervloot des Heiland bloed,
 Voor ons heeft Hij aan 't kruis geboet,
 En zoo het noodlot afgeweerd
 Dat anders 't menschdom had gedeerd.

Naspel.

mf *Rit.* *pp*

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JUNI 1925.

(Leer en Verbonden, 59e afdeling 9de Vers.)

En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen.

*) **HEMEL EN HEL.**

Progressieve toestanden in het Hiernamaals.

Trapwijze

De bestemming der zielen in het hiernamaals is een onderwerp van aanhoudend belang en gewicht in het menschelijk geloof en bespiegeling. Zelfs heidensche literatuur en de talen van het heidendom getuigen van een algemeene, doch vaak vage opvatting van twee wijd afgescheiden plaatsen of sterke tegenovergestelde staten van het toekomstig bestaan, die in hoofdzaak gelijk zijn aan den hemel en hel van dogmatische theologie.

De Heilige Schrift maakt den toekomstigen staat algemeen als hemel en het tegenovergestelde als hel, zonder echter verzekering te geven voor het geloof, dat er slechts voor twee plaatsen of koninkrijken gezorgd is, dat elke ziel volgens zijn levensverslag naar den een of den andere aangewezen zal worden, en misschien op een zeer klein gedeelte van verdienste of schuld. Even onschrijfbaarlijk is de gevolgtrekking dat de staat van de ziel ingeval van dood in alle eeuwigheid de plaats en omgeving van die ziel vaststelt, en voor eeuwig van de gelegenheid om vooruitgang te maken, uitgesloten zal zijn.

Wanneer hij aan zijn denkbeelden overgelaten is, zonder de leiding van openbaring, gaat hij zich een hemel en hel verzinnen, die zijn verbeelding zal schikken. Dus, volgens den onbeschaafde, is de hemel een jachtgrond met overvloedig wild; voor den vleeschelijke belooft de hemel voortdurende voldoening van gevoelens en hartstocht; voor den liefhebber van waarheid en den aanhanger van gerechtigheid is de hemel de verzekering van onbeperkten vooruitgang in wijsheid en daden. En aan ieder van deze is de hel de eeuwige gewaarwording van berooving, verlies, teleurstelling en daaruit voortspruitende zielskwelling.

Goddelijke openbaring is de eenigste bron van zekere kennis van hetgeen den mensch wacht aan de andere zijde van het graf, en hieruit leeren zij dat door den dood de geesten van alle menschen naar een tusschenliggenden staat gaan, waarin zij zich met hun gelijken vereenigen, de goeden met de goeden, de boozen met de boozen, en zullen zoo voortgaan in vreugde of vreeselijke afwachting tot den tijd, die vastgesteld is voor hun opstanding. Het Paradijs is de verblijfplaats van rechtvaardige geesten, die den dageraad van de heerlijke opstanding afwachten. Het beslissende oordeel, waarvoor alle menschen zullen verschijnen voor de rechtbank van God, zal op hun opstanding van den dood volgen. Wij zullen in onze opgestane lichamen van vleesch en been van Jezus Christus, die de wereld zal oordeelen, de uitspraak ontvangen, die we persoonlijk verdiend hebben, hetzij het zal zijn:

*) Zondagsschoolles voor ouders en theologie-klassen.

„Komt gij gezegenden Mijns Vaders” of „Gaet weg van Mij, gij vervloekten.” (Zie Matth. 25:31-46.)

In zijn plechtige toespraak aan de Apostelen direct vóór het verraad, zocht onze Heere hun bedroefde harten op te beuren met de verzekering: „In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zou Ik het u gezegd hebben: Ik ga heen om u plaats te bereiden; En zoo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt waar Ik ben.” (Johannes 14:2,3.)

Hier is een afdoend bewijs van verschillende toestanden aan de andere zijde der wereld; en de leeringen van Paulus zijn insnijndend aangaande den staat van de opgestane wezens: „Er zijn hemelsche lichamen, en er zijn aardsche lichamen; maar een andere is de heerlijkheid der hemelsche, en een andere der aardsche. En een andere is de heerlijkheid der zon, en een andere is de heerlijkheid der maan, en een andere is de heerlijkheid der sterren; want de eene ster verschilt in heerlijkheid van de andere. Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn.” (1 Cor. 15:40-42.)

De laterdaagsche openbaringen verklaren zelfs het feit van ontelbare progressieve staten, die voor de zielen der menschen bereid zijn, meer uitvoerig. Er is een Celestiaal Koninkrijk, waarin al degenen zullen binnegaan, die niet alleen Zaligheid, maar ook Verheerlijking verwonnen hebben. En wie zijn deze gezegenden?

„Die zijn het, die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in Zijnen naam geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van Zijne begrafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit overeenkomstig het gebod, dat Hij gegeven heeft; Dat zij door het houden van Zijne geboden van al hunne zonden gewassen en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ontvangen.” (L. & V. 76:51, 52.)

Het volgende in de orde is het Terrestriale Koninkrijk, waarin diegenen bespaard zullen blijven, die, alhoewel eerlijk volgens de leeringen van menschen, gefaald hebben in kloekmoedigen en vorderenden dienst voor het doel van God, en ook degenen, die buiten de kennis van de voorgeschreven „wetten en verordeningen van het Evangelie”, gestorven zijn.

„Ziet deze zijn het, die zonder wet stierven, en eveneens zij, die de geesten der menschen zijn in de gevangenis, die de Zoon bezocht en tot wie Hij het Evangelie predikte, opdat zij geoordeeld mochten worden naar den mensch in het vleesch; die het getuigenis van Jezus niet ontvingen in het vleesch, maar naderhand. Deze zijn het, die eerbare menschen der aarde zijn, die door de bedriegerij der menschen verblind werden.” (L. & V. 76:72-75.)

Nog lager is het Celestiale Koninkrijk, en van zijn inwoners lezen wij: „Deze zijn het, die niet het Evangelie van Christus, noch het getuigenis van Jezus ontvingen. Deze zijn het, die den

Heiligen Geest niet verloochenen. Deze zij het, die ter helle neder-
geworpen zijn. Deze zijn het, die niet van den duivel zullen verlost
worden, tot op de laatste opstanding, totdat de Heere, zelf Chris-
tus het Lam, Zijn werk zal voleindigd hebben..... Maar ziet, wij
zagen de heerlijkheid en de bewoners der telestiale wereld, dat zij
zoo ontelbaar waren als de sterren in het uitspansel des hemels,
of als het zand van den zeeoever." (L. & V. 76:82-109.)

Ver beneden de laagste van deze koninkrijken van glorie is het
noodlot of staat, die terzijde gezet is voor de zielen, die gezondigd
hebben in het volle licht van de kennis en met bewuste schuld,
degenen, die een getuigenis van Christus ontvangen hebben en het
meedoogenloos en uit baldadigheid verloochenden in het belang
van tijdelijke winst en voldoening, die zoover in overtreding geval-
len zijn, dat zij gekend zijn onder den vreeselijken naam van
„Zonen des Verderfs”, aan wie geen vergeving beloofd is (Zie
L. & V. 76:32-38.)

Dus er is voor gezorgd dat elke ziel zal erven volgens zijn ver-
diend loon onder de onschendbare wetten van God. Zaligheid is
op dezelfde basis. Hij, die den Telestiaalen Staat behaalt, blijft
bespaard van het noodlot van uiterst verderf, hij, die een plaats
wint in het Terrestriale, is boven de lagere heerlijkheid ver-
heven; en degenen, die verheffing in het Celestiale Koninkrijk ver-
dienen, zijn allermeest gezegend, want zij zullen bij God en Zijn
Zoon Christus eeuwiglijk toeven.

IN HET RIJK DER DOODEN.

Het Paradijs. — Wat van de Geesten in de Gevangenis?

„Wij gelooven dat door het Verlossingswerk van Christus alle
mensen kunnen zalig worden, door gehoorzaamheid aan de wet-
ten en de verordeningen van het Evangelie.”

Geen beperking is hier uitgedrukt met betrekking op de leven-
den of dooden. Wie zijn de levenden buiten de weinigen, die nu
in sterfelijke lichamen spoedig of later gedoemd zijn te sterven?
Wie zijn de dooden buiten de ontelbare myriaden, die op eenmaal
in het vleesch leefden en alreeds naar de wereld van de
onbelichaanden overgegaan zijn? Indien het Verlossingswerk
door den Heere Jezus volvoerd, een middel van zaligheid is aan
de weinigen, slechts die de levenden samenstellen gedurende een
zekere periode, of zelfs aan allen, die het Evangelie gehoord en
aangenomen hebben, terwijl zij in het vleesch waren, wordt de
opoffering, die door den Zoon van God gemaakt is, zeer beperkt
en van geringe uitwerking. Het zekere woord der Schrift ver-
klaart het anders.

*Fontelbau
ocantual*

die volgde, verklaarde Jezus, toen een opgestaan Wezen zijnde, met zekerheid aan de weenende Magdalena: „Ik ben nog niet opgevaren tot Mijnen Vader”, en voegde er een gebeurtenis bij, die toen nog toekomstig was, „maar ga heen tot Mijne broeders en zeg hun: Ik vare op tot Mijnen Vader en uwen Vader en tot Mijnen God en tot uwen God.” (Joh. 20: 17.)

Christus en de berouwvolle dief gingen naar het Paradijs; maar het Paradijs is geen onderscheidende verblijfplaats van God. Om hieruit op te maken dat de gekruisigde overtreder bespaard bleef door zijn bekennen en een speciale paspoort naar den Hemel ontving zonder een boetedoening voor zijn zonden en zonder zijn onderwerping aan „de wetten en verordeningen van het Evangelie”, zouden beide de letteren en den geest der Schrift veronachtzamen, en beide rede en gevoel voor gerechtigheid ontkennen. We vinden geen verzekering om in de doeltreffendheid te gelooven van een doodsbedbelijdenis als een middel voor genade. Slechts door persoonlijk geloof, bekeering en werken kan een vergeving van zonden verkregen worden. De stervende boosdoener, die van Christus de troostende belofte kreeg van een plaats in het Paradijs, had beide, geloof en bekeering, getoond. De zegening, die hem beloofd werd, was van die uitwerking, dat hij het Evangelie dien dag zou hooren prediken. Wat de aanneming of verwerping van de boodschap van Zaligheid betreft, zou aan zijn eigen vrijheid overgelaten worden. Het vereischte van gehoorzaamheid aan „de wetten en verordeningen van het Evangelie” kon niet opzij gezet, noch alleen in dit geval, noch voor eenige andere ziel opgeheven worden.

Want de dooden, die in onwetendheid van de vereischten van zaligheid geleefd hebben en gestorven zijn, of in een ander opzicht, voor de ongehoorzamen, die later tot bekeering komen, heeft het plan van God voor de plaatsvervangende bediening van de noodzakelijke verordeningen gezorgd aan het levende nageslacht ten bate van de afgestorven voorouders. Van dezen zaligmakenden dienst heeft Maleachi in eerbiedigen eenvoud geprofeteerd. (Mal. 4: 5, 6); en van de heerlijke vervulling is in deze moderne eeuw getuigd. De groote Tempelen door de Heiligen der Laatste Dagen opgericht, worden grootendeels gebruikt in den dienst van de levenden ten bate van de dooden.

EEN JUBELJAAR.

Zooals algemeen bekend, wordt dit jaar beschouwd als een jubeljaar te Rome. De plechtigheden begonnen op Kerstfeestavond, toen het opperhoofd der Kerk, Pius XI, een zekere deur van de beroemde St. Peterkerk opende, die vóór 25 jaar dichtgemetseld is geweest. Aan 't hoofd van een stoet betrad hij de basiliek, die spoedig gevuld was met dwepende aanhangers. Gelijkkerwijs zijn

deuren geopend geworden in drie andere kerken, door kardinalen. Dit jubeljaar zal tot op Kerstfeest van dit jaar duren, en als de deuren dichtgemetseld worden, zullen zij wederom voor vijf en twintig jaren gesloten blijven.

Er bestaat weinig twijfel dat de fundamenteele gedachten van deze godsdienstige naleving één van die is, die de Kerk aangenomen heeft van het Roomsche heidendom. Maar de verklaring, die gegeven wordt, is dat het dichtmetselen van de deur op de verbanning van onze eerste voorouders vanuit den Hof van Eden symboliseert, en de heropening is de wedertoelating tot de goddelijke gunst van bekeerde zondaars. Moge er in herinnering gebracht worden, dat de z.g. „volle aflaat” door den Paus aan diegenen wordt toegestaan, die gedurende dit jaar naar Rome komen met het doel om te biechten en een bezoek te brengen aan de vier basilieken, voor een bepaalde lengte van tijd. Het was oorspronkelijk bestemd om eens per honderd jaar een jubilé te hebben, maar is ten slotte besloten eens per vijf en twintig jaar te houden.

Het is bijna niet noodig te zeggen, dat deze naleving het papendom versterkt, indien het niets anders doet. Millioenen menschen van alle deelen der wereld zullen dit jaar Rome bezoeken en naar hun tehuizen terugkeeren onder den indruk van deze uitgedoste schouwspelen en bedriegelijke oefeningen. En hun goud zal in groote massa's in de kerkelijke koffers vloeien. Er wordt beweerd dat op de laatste jubilé eenige Amerikanen een som van 50 million lire (dat ongeveer 25 millioen gulden was toentertijd) met zich brachten, dat in de Vereenigde Staten als een collecte was opgegaard. Dit geeft ons een flauw idee wat een jubeljaar op financiëel gebied voor Rome beteekent, wanneer we ook hier in herinnering mogen nemen, dat de Katholieken over de geheele wereld naar verhouding tot deze collecte bijdragen.

Op geestelijk gebied is deze naleving niet van de helpende soort. Volgens het Évangélie wordt vergeving van zonden door bekeering verkregen, en geloof in den Zaligmaker en den doop in Zijn naam. Wanneer andere condities, zulke als het betalen van geld en het bijwonen van bepaalde plaatsen van aanbidding zijn toegevoegd, is het goddelijk plan van zaligmaking totaal vernietigd, en de resultaten leveren geestelijke duisternis en verwarring aan al diegenen, die trachten deze vervalschte richtingen te volgen.

AANGEKOMEN.

Uit Zion zijn aangekomen en in verschillende vertakkingen geplaatst ouderling Martinus Fuyk, Charles Mictus, Gerard Doezie en M. Pthaine.

Toespraak gehouden door James E. Talmage.

(Vervolg van blz. 156).

vrienden, die nog niet in zijn gekomen door de deur, laat mij u met liefde en vriendschap zeggen, dit is een boodschap die u aangaat. Wij offeren het tot u zonder geld en zonder prijs. Wij willen u niet dwingen, al zouden wij het kunnen, want wij respecteeren uw rechten en uw geloof; maar wij inviteeren u, en waarschuwen u aan deze boodschap gehoor te geven, en geloof in den Heere Jezus Christus te hebben, u van uwe zonden te bekeeren, en den doop te zoeken van de handen van degenen, die autoriteit ontvangen hebben het te bedienen, opdat gij de leiding van den Heiligen Geest zal ontvangen, die beloofd is door het geautoriseerde opleggen der handen. Dat gij moge zien, verstaan en aannemen, dat gij en ik, mijn broederen, getrouw mogen blijven in het geloof, is mijn nederig en ernstig gebed in den naam van den Heere Jezus Christus. Amen.

KENNISGEVING.

DE UTRECHTSCH E CONFERENTIE

zal op 24 Mei plaats hebben.

Groote Openbare Vergaderingen
zullen dien dag gehouden worden in het gebouw
„Kunsten en Wetenschappen”, Maria Plaats.

De vergaderingen zullen aanvangen 's morgens 10 en 's avonds 7 uur.

Des namiddags om 2 uur, zal in dezelfde zaal een vergadering voor de leden gegeven worden.

Al de zendelingen der Utrechtsche Conferentie worden verwacht aanwezig te zijn.

Maandagmorgen zendelingen-vergadering.

Laat ons deze aankondiging wijd en zijd bekend maken, opdat we minstens hetzelfde groote aantal toehoorders mogen hebben als op de vorige Conferentie.

ALLEN NAAR DE UTRECHTSCH E CONFERENTIE!

INHOUD.

Toespraak, gehouden door		Een Jubeljaar.	blz. 162
James E. Talmage	blz. 149	Aangekomen	„ 163
Zondagsschoolwerk	„ 157	Toespraak, gehouden door	
Hemel en Hel	„ 158	James E. Talmage (vervolg) „	164
In het Rijk der Dooden	„ 160	Kennisgeving.	„ 164